

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zastoupena Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Buzulucká 431, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2007, čj. OAM-1-79/VL-20-12-2007, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 9. 2007, č. j. 29 Az 15/2007 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, advokátu Mgr. Ondřeji Rejskovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 1. 2007, čj. OAM-1-79/VL-20-12-2007. Rozhodnutím správního orgánu byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Správní orgán podle krajského soudu provedl se žalobkyní řádný pohovor za účelem zjištění skutečností, které j vedly k opuštění vlasti, a poté, co na území ČR delší

dobu pobývala nelegálně, i k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak v žádosti, tak v průběhu pohovoru žalobkyně označila jako důvod opuštění vlasti cestu za prací tak, aby mohla splácet dluh své dcery. Obává se vrátit dříve, než bude dluh splacen, neboť v takovém případě jí hrozí zabránění domu ze strany věřitelů – banditů.

Dne 5. 1. 2007 rozhodla Policie ČR v Praze o správním vyhoštění žalobkyně. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně až poté, tedy jednoznačně ve snaze vyhnout se správnímu vyhoštění. Naplněn byl i aspekt možného dřívějšího podání žádosti. Správní orgán tak podle krajského soudu nemohl kvalifikovat žádost žalobkyně jinak, než jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu a námitky žalobkyně směřující proti tomuto rozhodnutí je nutno posoudit jako účelové. Opakovaně judikována pak byla podle krajského soudu situace, kdy v případě aplikace § 16 zákona o azylu je nadbytečné zkoumání azylových důvodů dle § 12 a § 14 zákona o azylu.

Kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) rozsudek krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Již v žalobě stěžovatelka poukazovala na to, že v jejím případě nebyly naplněny důvody pro to, aby správní orgán postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 5. 1. 2007, o mezinárodní ochranu požádala stěžovatelka až dne 23. 1. 2007. Důvody pro napadené správní rozhodnutí tedy nenastaly. Krajský soud rovněž nijak neodůvodnil, proč by bylo nadbytečné zkoumání podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatelky musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší

správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Problémy se soukromými osobami jako důvodem žádosti o azyl se Nejvyšší správní soud již dříve dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, čj. 6 Azs 45/2003-49, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 14. 1. 2004, čj. 5 Azs 25/2003-94, www.nssoud.cz. Námitku absence výroku žalovaného podle § 14a zákona o azylu pak stěžovatelka uplatnila poprvé až v řízení o kasační stížnosti a jedná se tudíž o námitku nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. února 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu